

«KINAS VENNS» FØRSTE ÅR, DA JEG VAR LITEN.

av Sigrun Kjøstvedt, formidlet av Eldbjørg K.

Barneforeningen «Kinas Venn» var virksom langt opp i 1960-70 årene. Jeg hadde gleden av å være med tidlig, om ikke helt fra starten. Jeg begynte på skolen i 1943, og ikke lenge etter var det fritt fram.

Anna Scheie som hadde vært misjonær i Kina og Japan, startet det hele og holdt de første møtene i foreldrenes hus på Haugevik. Av og til var vi hos Andrea Kjøstvedt, (tante til Asbjørn).

Jeg hadde stor respekt for de store jentene i 6. og 7. klasse, Anne-Lise (Abrahamsen/Tangen), Hilma (Kvanes/ Skår) og Liv Aud (Tveitstøl). De kunne strikke fra før -og brodere - noe som var et pre med tanke på den årlige basaren.

Apropos håndarbeid, alle måtte jo etter hvert prøve seg, og jeg tok mål av meg til å hekle en gryteklut. Mor viste seg fra sin mest diplomatiske side da hun så resultatet og ba om å få produktet, så skulle hun heller hekle en ny til basaren.

«Kinas Venn» på tur til Kjeholmen i 1947. Bilde gjengitt fra HMH Småskrift nr. 11-2006.

7. Mai 1945 var vi på møte hos Andrea på Kjøstvedt. Det ble etter hvert en så rar stemning. Jeg husker spesielt ansiktet til Andrea, tydelig rørt med tårer i øynene. Hun ba de store jentene komme ut på kjøkkenet, og der fortalte hun dem hva radioen i uthuset hadde opplyst, at tyskerne hadde kapitulert. Vi små fikk ikke vite noe, i hvert fall ikke før vi kom hjem og nyheten var et faktum. Men jeg syntes i mange år det var smålig av Andrea å ikke stole på oss så alle kunne få del i den store gleden.

Så snart vi mestret lesekunsten ble vi satt til å foredra fra misjonsblader eller bøker. Vi fikk realistiske innblikk i begrepene mirakelmannen og hedninger. Deres liv på en helt annen del av

kloden var noe mystisk og skummelt som vi måtte ta avstand fra. Men horisonten ble jo utvidet på denne måten. Verden var ikke så forutsigbar som vi trodde. Misjonærene gjorde en god gjerning, og lederne ga oss vissheten om at vi bidro i en sammenheng.

Basaren var en årlig begivenhet. Da vi ble så store at det var noe nytte i oss, fikk vi lov å være med lørdag formiddag for å stille til på Banken. Det hette ikke Herredshuset i den tida. Spør om følte oss betydningsfulle.

Om sommeren sørget lederne for holmetur med eggemat i skoer. Jeg har «slått på ringen» på Kjeholmen lenge før sommergjestene og hyttefolkene okkuperte området og nektet adgang.

Senere etter at vi, de første medlemmene, for lengst er blitt voksne, er nye ledere kommet til. Jeg må nevne Else Kjøstvedt som gjorde en formidabel innsats helt til foreningen ble lagt ned. Ting endrer seg. Det ble til og med lov for gutter å bli med.

Men hva barneforeningen «Kinas Venn» har betydd for ei lita jente under oppveksten tror jeg nesten er uvurderlig.

Les mer om «Kinas venn» og annet foreningsliv i Høvåg i Småskrift nr. 11-2006, tilgjengelig her <https://hovaghistorielag.no/utgivelser/smaskriftene/>